

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 280/2009**z dnia 6 kwietnia 2009 r.****zmieniające załączniki I, II, III i IV do rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 74,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Załącznik I do rozporządzenia (WE) nr 44/2001 zawiera wykaz krajowych przepisów jurysdykcyjnych, o których mowa w art. 3 ust. 2 i art. 4 ust. 2 rozporządzenia. Załącznik II zawiera wykaz sądów lub innych właściwych organów w państwach członkowskich uprawnionych do zajmowania się wnioskami o stwierdzenie wykonalności. Załącznik III zawiera wykaz sądów, do których można wnieść środki zaskarżenia od orzeczenia rozstrzygającego w zakresie stwierdzenia wykonalności, natomiast załącznik IV zawiera wyliczenie ostatecznych procedur zaskarżenia takich orzeczeń.
- (2) Załączniki I, II, III i IV do rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 zostały kilkakrotnie zmienione, ostatnio rozporządzeniem Rady (WE) nr 1791/2006 ⁽²⁾ w celu uwzględnienia krajowych przepisów jurysdykcyjnych, wykazów sądów lub innych właściwych organów oraz dostępnych procedur zaskarżenia w Bułgarii i Rumunii.

- (3) Państwa członkowskie zgłosiły Komisji dodatkowe zmiany w wykazach zamieszczonych w załącznikach I, II, III i IV. Dlatego uzasadniona stała się publikacja skonsolidowanych wersji wykazów zawartych w tych załącznikach.
- (4) Zgodnie z art. 3 Umowy pomiędzy Wspólnotą Europejską a Królestwem Danii w sprawie właściwości sądów oraz uznawania i wykonywania orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych ⁽³⁾ Dania nie powinna brać udziału w przyjmowaniu zmian do rozporządzenia Bruksela I, a zmiany takie nie powinny być wiążące, ani mieć zastosowania w Danii.
- (5) W związku z tym należy odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 44/2001,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Załączniki I-IV do rozporządzenia (WE) nr 44/2001 zastępują się właściwymi załącznikami do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie w dniu następującym po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich zgodnie z Traktatem ustanawiającym Wspólnotę Europejską.

Sporządzono w Brukseli, dnia 6 kwietnia 2009 r.

W imieniu Komisji
Jacques BARROT
Wiceprzewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 12 z 16.1.2001, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 363 z 20.12.2006, s. 1.⁽³⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2005, s. 62.

ZAŁĄCZNIK I

Przepisy jurysdykcyjne, o których mowa w art. 3 ust. 2 i art. 4 ust. 2

- w Belgii: art. 5–14 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. o prawie prywatnym międzynarodowym,
- w Bułgarii: art. 4 ust. 1 i 2 Kodeksu prawa prywatnego międzynarodowego,
- w Republice Czeskiej: art. 86 ustawy nr 99/1963 Coll. – Kodeks postępowania cywilnego (*občanský soudní řád*), z późniejszymi zmianami,
- w Niemczech: art. 23 Kodeksu postępowania cywilnego (*Zivilprozessordnung*),
- w Estonii: art. 86 Kodeksu postępowania cywilnego (*tsiviilkohtumenetluse seadustik*),
- w Grecji: art. 40 Kodeksu postępowania cywilnego (*Κώδικας Πολιτικής Δικονομίας*),
- we Francji: art. 14 i 15 Kodeksu cywilnego (*Code civil*),
- w Irlandii: przepisy umożliwiające oparcie jurysdykcji na fakcie doręczenia pozwanemu dokumentu wszczynającego postępowanie podczas jego czasowej obecności w Irlandii,
- we Włoszech: art. 3 i 4 ustawy 218 z dnia 31 maja 1995 r.,
- na Cyprze: art. 21 ust. 2 ustawy nr 14 o sądach z 1960 r., z późniejszymi zmianami,
- na Łotwie: art. 27 i art. 28 ust. 3, 5, 6 i 9 ustawy o postępowaniu cywilnym (*Civilprocesa likums*),
- na Litwie: art. 31 Kodeksu postępowania cywilnego (*Civilinio proceso kodeksas*),
- w Luksemburgu: art. 14 i 15 Kodeksu cywilnego (*Code civil*),
- na Węgrzech: art. 57 dekretu z mocą ustawy nr 13 z 1979 r. w sprawie prawa prywatnego międzynarodowego (*a nemzetközi magánjogról szóló 1979. évi 13. törvényerejű rendelet*),
- na Malcie: art. 742, 743 i 744 Kodeksu organizacji i procedury cywilnej – rozdział 12 (*Kodiċi ta' Organizzazzjoni u Proċedura Ċivili – Kap. 12*) oraz art. 549 Kodeksu handlowego – rozdział 13 (*Kodiċi tal-kummerċ – Kap. 13*),
- w Austrii: art. 99 ustawy o właściwości sądów (*Jurisdiktionsnorm*),
- w Polsce: art. 1103 i 1110 Kodeksu postępowania cywilnego, w zakresie, w jakim ustalają one jurysdykcję na podstawie miejsca pobytu, zamieszkania lub siedziby pozwanego w Polsce, faktu, że ma majątek lub przysługują mu prawa majątkowe w Polsce lub też faktu, że przedmiot sporu znajduje się w Polsce, a także faktu, że jeden z uczestników postępowania jest obywatelem polskim,
- w Portugalii: art. 65 i 65 A Kodeksu postępowania cywilnego (*Código de Processo Civil*) oraz art. 11 Kodeksu postępowania w sprawach z zakresu prawa pracy (*Código de Processo de Trabalho*),
- w Rumunii: art. 148–157 ustawy nr 105/1992 w sprawie stosunków w zakresie prawa prywatnego międzynarodowego,
- w Słowenii: art. 48 ust. 2 ustawy o prawie prywatnym międzynarodowym i postępowaniu w tym zakresie (*Zakon o mednarodnem zasebnem pravu in postopku*) w związku z art. 47 ust. 2 ustawy o postępowaniu cywilnym (*Zakon o pravdnem postopku*) i art. 58 ustawy o prawie prywatnym międzynarodowym i postępowaniu w tym zakresie (*Zakon o mednarodnem zasebnem pravu in postopku*) w związku z art. 59 ustawy o postępowaniu cywilnym (*Zakon o pravdnem postopku*),
- na Słowacji: art. 37–37e ustawy nr 97/1963 o prawie prywatnym międzynarodowym i odnośne przepisy proceduralne,
- w Finlandii: rozdział 10 paragraf 1 akapit pierwszy zdanie drugie, trzecie i czwarte Kodeksu postępowania sądowego (*oikeudenkäymiskaari/rättegångsbalken*),
- w Szwecji: rozdział 10 paragraf 3 akapit pierwszy zdanie pierwsze Kodeksu postępowania sądowego (*rättegångsbalken*),
- w Zjednoczonym Królestwie: przepisy umożliwiające oparcie jurysdykcji na fakcie:
 - a) doręczenia pozwanemu dokumentu wszczynającego postępowanie podczas jego czasowej obecności w Zjednoczonym Królestwie; lub
 - b) istnienia w Zjednoczonym Królestwie majątku należącego do pozwanego; lub
 - c) zajęcia przez powoda majątku w Zjednoczonym Królestwie.

ZAŁĄCZNIK II

Wnioski, o których mowa w art. 39, należy składać do następujących sądów lub innych właściwych organów:

- w Belgii – „*tribunal de première instance*” lub „*rechtbank van eerste aanleg*” lub „*erstinstanzliches Gericht*”,
- w Bułgarii – „*окръжен съд*”,
- w Republice Czeskiej – „*okresní soud*” lub „*soudní exekutor*”,
- w Niemczech:
 - a) przewodniczący izby w „*Landgericht*”;
 - b) notariusz w procedurze dotyczącej stwierdzenia wykonalności dokumentu urzędowego,
- w Estonii – „*maakohtus*” (sąd okręgowy),
- w Grecji – „*Μονομελές Πρωτοδικείο*”,
- w Hiszpanii – „*Juzgado de Primera Instancia*”,
- we Francji:
 - a) „*greffier en chef du tribunal de grande instance*”;
 - b) „*président de la chambre départementale des notaires*” w przypadku wniosku o stwierdzenie wykonalności notarialnego dokumentu urzędowego,
- w Irlandii – „*High Court*”,
- we Włoszech – „*corte d'appello*”,
- na Cyprze – „*Επαρχιακό Δικαστήριο*” lub, w przypadku orzeczeń w sprawach o roszczenia alimentacyjne, „*Οικογενειακό Δικαστήριο*”,
- na Łotwie – „*rajona (pilsētas) tiesa*”,
- na Litwie – „*Lietuvos apeliacinis teismas*”,
- w Luksemburgu – prezes „*tribunal d'arrondissement*”,
- na Węgrzech – „*megyei bíróság székhelyén működő helyi bíróság*”, a w Budapeszcie „*Budai Központi Kerületi Bíróság*”,
- na Malcie – „*Prim' Awla tal-Qorti Ċivili*” lub „*Qorti tal-Maġistrati ta' Għawdex fil-ġurisdizzjoni superjuri ta'għha*” lub – w przypadku orzeczeń w sprawach o roszczenia alimentacyjne – „*Reġistratur tal-Qorti*”, po przekazaniu przez „*Ministru responsabbli għall-Ġustizzja*”,
- w Niemczech – „*voorzieningenrechter van de rechtbank*”,
- w Austrii – „*Bezirksgericht*”,
- w Polsce – sąd okręgowy,
- w Portugalii – „*Tribunal de Comarca*”,
- w Rumunii – „*Tribunal*”,

- w Słowenii – „*okrožno sodišče*”,
 - na Słowacji – „*okresný súd*”,
 - w Finlandii – „*käräjäoikeus/tingsrätt*”,
 - w Szwecji – „*Svea hovrätt*”,
 - w Zjednoczonym Królestwie:
 - a) w Anglii i Walii – „*High Court of Justice*” lub – w przypadku orzeczeń w sprawach o roszczenia alimentacyjne – „*Magistrates’ Court*”, po przekazaniu przez „*Secretary of State*”;
 - b) w Szkocji – „*Court of Session*” lub – w przypadku orzeczeń w sprawach o roszczenia alimentacyjne – „*Sheriff Court*”, po przekazaniu przez „*Secretary of State*”;
 - c) w Irlandii Północnej – „*High Court of Justice*” lub – w przypadku orzeczeń w sprawach o roszczenia alimentacyjne – „*Magistrates Court*”, po przekazaniu przez „*Secretary of State*”;
 - d) w Gibraltarze – „*Supreme Court of Gibraltar*” lub – w przypadku orzeczeń w sprawach o roszczenia alimentacyjne – „*Magistrates Court*”, po przekazaniu przez „*Attorney General of Gibraltar*”.
-

ZAŁĄCZNIK III

Środki zaskarżenia, o których mowa w art. 43 ust. 2, wnosi się do następujących sądów państw członkowskich:

- w Belgii:
 - a) w przypadku środka zaskarżenia wnoszonego przez pozwanego – „tribunal de première instance” lub „rechtbank van eerste aanleg” lub „erstinstanzliche Gericht”;
 - b) w przypadku środka zaskarżenia wnoszonego przez wnioskodawcę – „Cour d’appel” lub „hof van beroep”,
- w Bułgarii – „Апелативен съд — София”,
- w Republice Czeskiej – sąd odwoławczy za pośrednictwem sądu rejonowego,
- w Niemczech – „Oberlandesgericht”,
- w Estonii – „ringkonnakohus”,
- w Grecji – „Εφετείο”,
- w Hiszpanii – „Juzgado de Primera Instancia”, który wydał zaskarżone orzeczenie, aby środek zaskarżenia mógł zostać rozpoznany przez „Audiencia Provincial”,
- we Francji:
 - a) „cour d’appel” w przypadku orzeczeń zatwierdzających wnioski;
 - b) prezes „tribunal de grande instance” w przypadku orzeczeń odrzucających wnioski,
- w Irlandii – „High Court”,
- w Islandii – „heradsdomur”,
- we Włoszech – „corte d’appello”,
- na Cyprze – „Επαρχιακό Δικαστήριο” lub, w przypadku orzeczeń w sprawach o roszczenia alimentacyjne, „Οικονομειοτικό Δικαστήριο”,
- na Łotwie – „Apgabaltiesa” za pośrednictwem „rajona (pilsētas tiesa”,
- na Litwie – „Lietuvos apeliacinis teismas”,
- w Luksemburgu – „Cour supérieure de Justice” jako instancja odwoławcza w sprawach cywilnych,
- na Węgrzech – miejscowy sąd pierwszej instancji przy siedzibie sądu okręgowego (w Budapeszcie, przy centralnym sądzie rejonowym w Budzie); środek zaskarżenia rozpatruje sąd okręgowy (w Budapeszcie sąd miasta stołecznego),
- na Malcie – „Qorti ta’ l-Appell” zgodnie z procedurą odwoławczą ustanowioną w *Kodiċi ta’ Organizzazzjoni u Proċedura Ċivili – Kap. 12* lub, w przypadku orzeczeń w sprawach o roszczenia alimentacyjne – „ċitazzjoni” przed „Prim’ Awla tal-Qorti ivili jew il-Qorti tal-Maġistrati ta’ Ghawdex fil-ġurisdizzjoni superjuri tagħha”,
- w Niderlandach:
 - a) w przypadku środka zaskarżenia wniesionego przez pozwanego: „arrondissementsrechtbank”;
 - b) w przypadku środka zaskarżenia wniesionego przez wnioskodawcę: „gerechtshof”,
- w Austrii – „Landesgericht” za pośrednictwem „Bezirksgericht”,
- w Polsce – sąd apelacyjny za pośrednictwem sądu okręgowego,
- w Portugalii – sądem właściwym jest „Tribunal da Relação”. Środek zaskarżenia wnoszony jest zgodnie z obowiązującymi przepisami krajowymi, w formie odwołania wniesionego do sądu, który wydał zaskarżone orzeczenie,
- w Rumunii – „Curte de Apel”,
- w Słowenii – „okrožno sodišče”,
- na Słowacji – sąd odwoławczy za pośrednictwem sądu rejonowego, którego orzeczenie zostało zaskarżone,
- w Finlandii – „hovioikeus/hovrätt”,
- w Szwecji – „Svea hovrätt”,

— w Zjednoczonym Królestwie:

- a) w Anglii i Walii – „*High Court of Justice*” lub – w przypadku orzeczeń w sprawach o roszczenia alimentacyjne – „*Magistrates Court*”;
 - b) w Szkocji – „*Court of Session*” lub – w przypadku orzeczeń w sprawach o roszczenia alimentacyjne – „*Sheriff Court*”;
 - c) w Irlandii Północnej – „*High Court of Justice*” lub – w przypadku orzeczeń w sprawach o roszczenia alimentacyjne – „*Magistrates Court*”;
 - d) w Gibraltarze – „*Supreme Court of Gibraltar*” lub – w przypadku orzeczeń w sprawach o roszczenia alimentacyjne – „*Magistrates’ Court*”.
-

ZAŁĄCZNIK IV

Na mocy art. 44 mogą być wniesione następujące środki zaskarżenia:

- w Belgii, Grecji, Hiszpanii, Francji, we Włoszech, w Luksemburgu i w Niderlandach – skarga kasacyjna,
 - w Bułgarii – „обжалване пред Върховния касационен съд”,
 - w Republice Czeskiej – „dovolání” oraz „žaloba pro zmatečnost”,
 - w Niemczech – „Rechtsbeschwerde”,
 - w Estonii – „kassatsioonikaebus”,
 - w Irlandii – środek zaskarżenia ograniczony do kwestii prawnych do „Supreme Court”,
 - w Islandii – środek zaskarżenia wnoszony do „Hæstiréttur”,
 - na Cyprze – środek zaskarżenia wnoszony do Sądu Najwyższego,
 - na Łotwie – środek zaskarżenia wnoszony do „Augstākās tiesas Senāts” za pośrednictwem „Apgabaltiesa”,
 - na Litwie – środek zaskarżenia wnoszony do „Lietuvos Aukščiausiasis Teismas”,
 - w Węgrzech – „felülvizsgálati kérelem”,
 - na Malcie nie przysługuje środek zaskarżenia do innego sądu; w przypadku orzeczeń w sprawach o roszczenia alimentacyjne – „Qorti ta' l-Appell” zgodnie z procedurą odwoławczą ustanowioną w „kodiċi ta Organizzazzjoni u Procedura Ċivili – Kap. 12”,
 - w Austrii – „Revisionsrekurs”,
 - w Polsce – „skarga kasacyjna”,
 - w Portugalii – środek zaskarżenia ograniczony do kwestii prawnych,
 - w Rumunii – „contestatie in anulare” lub „revizuire”,
 - w Słowenii – środek zaskarżenia wnoszony do „Vrhovno sodišče Republike Slovenije”,
 - na Słowacji – „dovolanie”,
 - w Finlandii – środek zaskarżenia wnoszony do „korkein oikeus/högsta domstolen”,
 - w Szwecji – środek zaskarżenia wnoszony do „Högsta domstolen”,
 - w Zjednoczonym Królestwie – jednorazowy kolejny środek zaskarżenia ograniczony do kwestii prawnych.
-